

Sygn. akt IV CSK 409/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 1 października 2014 r., sygn. akt I ACa 152/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powoda od pozwanej kwotę 3600,-
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Skarżący powołał we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oraz pozaustawową okoliczność rozbieżności w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w sprawach, w których stroną jest pozwany Bank w związku z nieprawidłowościami wynikającego z przekroczenia zakresu pełnomocnictwa klientów posiadanego przez pracownika banku i uzasadnił je łącznie przez przywołanie fragmentów uzasadnień Sądu w tych sprawach.

Skuteczne powołanie w skardze przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, mającej charakter oczywisty i widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Mówiąc inaczej, skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli skarżący wykazuje, że zaskarżony wyrok w sposób nie budzący wątpliwości jest sprzeczny z konkretnymi przepisami prawa materialnego lub procesowego.

W uzasadnieniu wniosku skarżący nie przytoczył argumentów jurystycznych świadczących o takich okolicznościach ograniczając się do przedstawienia stanowiska Sądu Apelacyjnego w innych sprawach o nieznanym stanie faktycznym i dotyczących innych klientów Banku. Brak także jakichkolwiek argumentów świadczących o sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi

zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa, bo nie powołuje naruszenia konkretnych przepisów prawa procesowego ani prawa materialnego, ani nie wykazuje, czy i jaki wpływ miało zarzucane uchybienie na wynik sprawy. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń.

Jeżeli wskazanie na rozbieżność orzecznictwa Sądu Apelacyjnego zakwalifikować jako przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to skarżący powinien wykazać, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Skarżący ani nie wskazał żadnego przepisu, którego stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie, a więc przepisu budzącego poważne wątpliwości, a nie wątpliwości zwykłe, ani nie przeprowadził wywodu prawnego na te okoliczności, bo za taki nie można uznać przytoczenia krótkich fragmentów uzasadnień Sądów w kilku sprawach.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).